

MÁTHÉ SÁNDOR

EMMAUSZI ÚTON

Lk 24, 32

Ragyogó tavasi nap lehetett. A tanítványok gondolataikba mélyedve haladtak Emmausz felé. Néha megtörte a csendet egy-egy rövid mondatnyi vélemény a Jeruzsálemben történekről. Az események oly váratlanul alakultak, annak ellenére, hogy Jézus szólott, figyelmeztette tanítványait. Most mégis az a kérdés mardossa lelküket, hogy miként történhetett meg. A lelkiismeret is vádolja őket: talán nem voltak elég bátrak, ki kellett volna álljanak Mesterük mellett, vállalni akár a halált is.

Körülöttük a felpezsdülő élet, tavasi ragyogás, de mindez nem érdekli, nem érinti meg az ő lelküket. Ők csak egyet látnak: a gologotai keresztet s azon a szenvedő, halált vállaló Jézust. Tulajdonképpen nem értik az egészet: Miért az áldozat? Mi búne volt Jézusnak, hogy ilyen nagy árat kellett fizessen miatta.

S miközben így töpregenek, észre sem veszik, hogy melléjük szegődött egy „idegen”, aki, lám, tud a történekről, sőt többet, mint azt a tanítványok képzelnék. Ők úgy ítélik meg, hogy „rendkívüli dolgok történeek.” A hozzájuk szegődött idegen pedig így szól: „Ó ti balgák, hát nem tudjátok, hogy mindezeknek így kellett történeüek.” Az áldozat meghozatott.

A látomás tovább folytatódik. A képzelet tovább űzi „játékát”. Az idegen tovább beszél az írásokból, bemegy velük a házba és asztalhoz ülnek, együtt vacsoráznak. Itt valami olyan történik, ami Jézusra emlékezteti őket, felismerik Jézust, de ekkor már vége a látomásnak, s újból a zavartság, a bizonytalanság költözik elméjükbe, lelkükbe. „Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk?” - kérdezik gyermeki naivsággal

Mi űzte velük ezt a csalóka játékot? Egyszerű a felelt: az emlékezet. Az emberi lélek és elme egyik legszebb, legcsodálatosabb adottsága az emlékezés képessége. Mennyire szeretünk emlékezni, emlékeinket, még ha néha nagyon fáznak is, felbolygatni. Azt hiszem, hogy azért emlékezünk - akár sírva, akár nevetve tesszük ezt -, hogy jobban tudjuk szeretni az életet: úgy ahogy van, a maga valóságában ...

Az emlékezésben mindig tanulunk valamit, mindig megvilágosodik előttünk valami, új fényben látjuk az életet, megvilágosodik előttünk a világnak egy addig számunkra ismeretlen része, vonatkozása. Azt is mondhatnám, hogy többet látunk a világból a múlt emlékein keresztül, s talán éppen ezért jobban értékeljük a jelent.

Ez az emlékezés tette lehetővé a tanítványoknak, hogy újra lássák Jézust, beszélgessenek vele, hallják szavát. Ez a látomás is arra szolgált, hogy megnyugtassa őket, hogy hitben megerősödjenek. A látomás vége azonban ismét megzavarja őket: látják Jézust felemelkedni a magasba, oda ahova ők képtelenek követni a Mestert. Újra félelem és kétségbeesés vesz erőt rajtuk. E kétségbeesés tetőfokán jelenik meg és szól hozzájuk a „két férfi”: „Miért álltok itt?” Ne a menybe emelkedő, szemetek elől eltűnő Jézusra nézzetek, hanem arra, aki lelketekben van, bennetek él!

Ez az igazi Jézus. Az, amit ti most láttok, az a képzelet játéka, csupán álom, amely mint délibáb gyorsan tovatűnik a keserű ébredéssel. Mi marad akkor? Ki marad veletek? Csak a bennetek élő Jézus lehet igazán a tiétek. Őt hallgassátok, hisz azzal biztat, hogy „. . . én veletek vagyok a világ végezetéig.” Ez az! Ez kell a csüggedő léleknek. Ő arra hívott el titeket, hogy bizonyágtevői legyetek az Ő evangéliumának, s hirdessétek tanításait szerte e világon.

Miért álltok itt? Megdöbrent, megráz a kérdés minket is, mert annyira emberi, hozzánk közel álló a tanítványok magatartása. Sokszor állunk meg mi is álmaink, reményeink romján kétségbeesve, ég felé emelt tekintettel, tehetetlenül, különösen akkor, ha szeretteink koporsója felett, sírhantja mellett kell megállanunk. S milyen jó, ha jön a kérdés: Kit kerestek, mit vártok ég felé néző tekintettel? A kérdésben vigasztalás és bátorítás is van egyben. Azt, akit eltakart a felhő, a sírhant, testi szemeitekkel többé nem látjátok, de annál inkább látnotok kell őt a lélek látásával, mert ott kell lennie a lelketek mélyén, kitörölhetetlenül, mint fájó, de egyre szépülő emlék. Örökre megmarad az, aki bennünk él! Ámen.

„ELHAGYTAM A GYERMEKI DOLGOKAT”

1 Kor 13, 11

Mindig szerettem a virágot, ma is szeretem. Nem kimondottan azért, hogy eleget tegyek a népi bölcsességben megfogalmazott „követelménynek”, miszerint: „Aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet”, - hanem egyszerűen azért, mert szépek, mert életemhez tartoznak, mert szépítik környezetemet, a világot.

Ebben az ember - virág kapcsolatban az a szép, hogy egymásra vagyunk utalva, létünk, „jólétünk” egymástól függ. Öntözöm, gondozom őket, s ezért hálásan rám „mosolyognak”, szépségükkel megajándékoznak. Ez is hozzájárul ahhoz, hogy elviselhetőbb legyen számomra ez a sokszor bosszúságot, hálátlanságot termő lelkészi szolgálat.

Valahányszor gyermekek társaságában vagyok, vallásórán, vagy más alkalmakkor, szintén ezt a csodálatos szépséget látom magam körül, mint amivel a virágok ajándékoznak meg. Olyan a gyermeki lélek is, mint egy gyönyörű virág. Isten ránk bízta őket, ránk vannak utalva, létük tőlünk függ, szükségük van a mi gondoskodásunkra. Ugyanúgy kell gondozni őket, ápolni, öntözni, gyomlálni, védeni, mint a virágokat.